

מ"ת (חיפה) 16231-11-24 - מדינת ישראל נ' מועתצם נואצרה

מ"ת (חיפה) 16231-11-24 - מדינת ישראל נ' מועתצם נואצרה שלום חיפה

מ"ת (חיפה) 16231-11-24

מדינת ישראל

נגד

מועתצם נואצרה (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[20.11.2024]

כבוד השופט בוריס שרמן

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו בת"פ. 16217-11-24

1. לפי עובדות כתב האישום, ביום 5/11/24 נמצא המשיב, תושב ג'נין שלא הייתה בידיו באותו מועד אשרת שהייה או היתר כניסה לתחומי מדינת ישראל, בחיפה. למשיב יוחסה עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) + 12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.
2. לפי בקשת המעצר עד תום ההליכים, המשיב נעדר הרשעות קודמות. עם זאת, קמה נגדו עילת מעצר שכן קיים חשש שהמשיב יחמוק מהליכי שפיטה בהיותו תושב הרשות הפלסטינית. כן נטען, כי קמה נגד המשיב עילת מעצר נוספת שעניינה סיכון ביטחון הציבור שכן המשיב נכנס לגבולות מדינת ישראל מבלי שעבר תחת עין הבוחנת של רשויות הביטחון. הודגש, כי תופעת כניסת שוהים בלתי חוקיים לתחומי המדינה מסכנת באופן ממשי את ביטחון הציבור, במיוחד בעת הנוכחית בה ישראל מצויה במלחמה קשה.
3. ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה. לשיטתו, קיים בראיות התביעה פגם השולל אפשרות ההרשעה בסיום ההליך. המשיב בהודעותיו עמד על כך שידע שיש לו היתר כניסה לישראל תקף, ולראיה הציג את ההיתר באמצעות אפליקציית "מונסק". טענתו של המשיב לא נבדקה ולא נשללה. זאת ועוד, מתוך פלט המצוי בתיק החקירה עולה כי למשיב הונפק היתר כניסה לישראל התקף בין התאריכים 7/1/25-7/7/24. הגם שצוין כי ההיתר הוקפא מיום 23/6/24, לטענת הסניגור לא ברור כיצד ניתן להקפא היתר שטרם הוצא, ונקודה זו לא נבדקה במהלך החקירה.
4. ב"כ המבקשת טענה כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה תקינה. בין היתר, הפנתה לגרסת המשיב עצמו שטען שנכנס לישראל באוטובוס, ולמזכר המצוי בתיק החקירה לפיו המשיב לא עבר דרך מחסומים ואין לו אישור כניסה תקף.
4. עיינתי בתיק החקירה. סבורני כי הגם שמתקיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה לפי חוק הכניסה לישראל ע"י המשיב, עוצמתן לא מצדיקה הותרתו במעצר.
5. מתיק החקירה עולה כי המשיב נראה ע"י שוטרים הולך ברחוב בחיפה כשהוא מחזיק שקית עם בגדי עבודה מלוכלכים. כשהבחין בניידת, הגביר מהירות הליכתו, מה שהעלה את חשדם של השוטרים שקראו לו וביקשו להזדהות. המשיב מסר כי הוא מג'נין ויש לו אישורים, אך בבדיקה במסוף עלה כי מדובר בשב"ח ולכן המשיב נעצר. בהודעתו מיום האירוע המשיב טען כי נכנס לישראל בידיעה שיש לו אישור כניסה. לדבריו, נכנס לישראל ביום מעצרו ועבד אצל אדם בשם מוחמד, אליו הגיע דרך אדם אחר. לבקשת החוקר, המשיב הציג באמצעות הטלפון הנייד שלו היתר כניסה, שצולם וצורף לתיק. בהודעה נוספת המשיב פירט, כי ההיתר הונפק עבורו ע"י אדם בשם עבד עאזם מטייבה איתו הוא עבד שנים רבות לפני תחילת מלחמת חרבות הברזל. למרות שהוטח בו כי מאז תחילת המלחמה יש עוצר כניסות, המשיב התעקש כי נכנס כיוון שסבר שהאישור שלו בתוקף. לדבריו, הגיע מג'נין באוטובוס לאחר שהציג למסיע, ישראלי, את אישור הכניסה. המשיב טען כי לא מכיר את המסיע מעבר לשמו הפרטי. עוד טען כי זוהי הפעם הראשונה מאז תחילת המלחמה שהוא נכנס לישראל.
- לפי הפלט "מידע אודות תושב" מיום 5/11/24 המשיב החזיק ברישיון תעסוקה בישראל אצל המעסיק בשם עאזם עבד אל מנאן ברצף מתחילת שנת 2023. ההיתר הוארך מדי חצי שנה. ההיתר האחרון (מיום 7/7/24 עד יום 7/1/25) הוקפא החל מיום 23/6/24.
- עוד מצוי בתיק החקירה מזכר מיום 6/11/24 של השוטר גאשו וורקו לפיו השוטר התקשר למפקדת התיאום והקישור איו"ש שם נמסר לו כי המשיב לא עבר דרך "מעבר ביטחוני". עם זאת, לא ברור עם מי השוטר שוחח, אילו בדיקות בוצעו לבירור הנושא והאם בכלל מתבצע תיעוד שוטף של כל מי שנכנס לישראל בהסעה מאורגנת, ובאיזה אופן.

6. מהמקובץ עולה כי המבקשת לא הצליחה להפריך את טענתו של המשיב לפיה נכנס לישראל ביוזמו כי בידיו היתר כניסה כדן. גרסתו בעניין זה עקבית ונתמכת ע"י צילום ההיתר אותו הציג לחוקר. זאת ועוד, קיומו של ההיתר עולה גם מהפלט המצוי בתיק. דבר ההקפאה (שהוא קודם למועד ההיתר) לא מצוין על גבי האישור שהציג המשיב ולא מצאתי בתיק החקירה כל ראיה המלמדת על ידיעת המשיב כי ההיתר שלו הוקפא. טענת המשיב לפיה נכנס לישראל באוטובוס (ולא דרך פירצה בגדר) לא נסתרה. לא התעלמתי מהמזכר בדבר שיחת טלפון של החוקר עם גורם פלוני במפקדת התיאום והקישור, אך ברי כי מדובר בעדות שמיעה. לא בוצעו פעולות חקירה בסיסיות לבדיקת טענות המשיב: בירור עם הגורמים הרלבנטיים מדוע דבר ההקפאה לא מצוין על גבי האישור שהמשיב הציג; בירור כיצד נמסר דבר ההקפאה למשיב ומדוע מועד ההיתר מאוחר למועד ההקפאה; שלילת האפשרות שהמשיב אכן נכנס לישראל באוטובוס בהסעה מסודרת, מבלי שדבר כניסתו תועד במערכות גורמי הביטחון; ועוד. אי ביצוע פעולות בסיסיות אלה נזקף לחובת המבקשת, גם בשלב הדיוני הנוכחי, ופוגם בעוצמת ראיות לכאורה.

בעמ"ת (מחוזי-חיפה) 657-10-24 אדהם יאסין נ' מדינת ישראל (כב' השופט זיו אריאלי, החלטה מיום 2/10/24) נקבע בהקשר להיתר שחודש לאחר הקפאתו, כי "תהיית בית המשפט קמא, בדבר ההיגיון והתוחלת בחידוש היתר העסקה כאשר אישורי הכניסה לישראל "מוקפאים" - במקומה. בנוסף, לא מצאתי בתיק החקירה ראיה המלמדת כי דבר הקפאת ההיתר נשלחה אל העורר או הובאה לידיעתו משמעותה". באותו מקרה נקבע כי מדובר בסוגיה שדינה להתברר בהליך העיקרי נוכח קביעת בית המשפט המחוזי כי עצם כניסת העורר לישראל דרך פירצה בגדר תוך מודעותו כי הדבר אסור מלמדת על ביצוע עבירה לפי חוק הכניסה לישראל. אלא שכאמור עניינו של המשיב שונה מבחינה זו שטענתו כי נכנס לישראל בהסעה מסודרת - לא הופרכה.

7. לצד זאת, סבורני כי עשויות להתקיים ראיות לכאורה לכך שהמשיב, שהחזיק בהיתר כניסה לצורך עבודה אצל מעסיק מסוים, נכנס לישראל ועבד אצל מעסיק אחר. הדברים עולים מגרסת המשיב עצמו, והמשיב אף לא סיפק את פרטי המעסיק בטענה כי אינו מכיר אותו. במילים אחרות, איני שולל קיומו של סיכוי סביר להרשעה בעבירה שונה מזו שיוחסה למשיב - עבירת הפרת תנאי ההיתר.

8. איני מתעלם כמובן מחומרת המעשים המיוחסים למשיב והמסוכנות העולה מהם, במיוחד בימים אלה בהם מדינת ישראל נלחמת בו זמנית במספר חזיתות. בבש"פ 7911/23 אמאן אבו טעימה נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 2/11/23) נדרש בית המשפט העליון לשיקולים אותם יש לשקול ביישום הלכת קונדוס (בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 4/11/13) בה נקבעו כללים מנחים לבחינת חלופת מעצר בעבירות שהייה בלתי חוקית, בימים של מצב ביטחוני מורכב:

"אכן, ההלכה הפסוקה קבעה כי בבחינת השאלה האם לעצור נאשם עד תום ההליכים, על בית המשפט להידרש לעולם לנסיבות המקרה הספציפי ולנתונים הרלוונטיים שלו, ולא להערכות כלליות ואקסיומות (ראו: בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.11.2013) (להלן: עניין קונדוס)). משכך, וכפי שהובהר בהחלטה שניתנה לפני ימים ספורים, אין לקבוע כלל קטגורי לפיו "בהינתן מצב החירום, לעולם הדין של שוהים בלתי חוקיים יהיה מעצר עד תום ההליכים" (בש"פ 7751/23 אבו עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.10.2023)).

יחד עם זאת, בית המשפט רשאי להתייחס במסגרת שיקוליו בין היתר גם לנסיבות חיצוניות כדוגמת מצב ביטחוני, שעשויה להיות להן השפעה על שיקול הדעת המופעל בבחינת היתכנות השחרור לחלופת מעצר (ראו: עניין קונדוס, פסקה 13); כמו גם לנסיבות אחרות ובכלל זה החשש להימלטות מאימת הדין (שאינו שיקול העומד בפני עצמו), ולעבר הפלילי של הנאשם ולעבירות המיוחסות לו (שם, בפסקאות 10-12). ... המצב הביטחוני בימים אלה הוא אכן מצב ביטחוני חריג המחייב זהירות והקפדה מיוחדים."

מן העבר השני עומד הכלל בדבר הזיקה שבין עוצמת הראיות לבין הנכונות לשחרר את המשיב. בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (כב' השופט י' עמית) נקבע (פסקה 4):

"הפסיקה עמדה זה מכבר על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר. בהשאלה מתורת הסעדים הזמניים במשפט האזרחי, קיימת "מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר".

9. לסיכום, מצאתי כי לפניי מקרה חריג בו הקושי המהותי בראיות המבקשת מצדיק התחשבות בהליך המעצר והעדפת שחרור המשיב לשטחי הרשות, בהתאם להלכת קונדוס ולמרות המצב הביטחוני המורכב. עם זאת, קיומה של עילת מעצר נוספת - החשש להתחמקות - מחייב קביעת תנאים שיבטיחו התייצבות המשיב להמשך ההליכים. לאור האמור, ובהתחשב גם בגילו (בן 47) ועברו הנקי, אני מורה על שחרור המשיב לשטחי איו"ש לאחר שיחתום על התחייבות עצמית ע"ס 15,000 ₪ ויפקיד סך של 7,500 ₪ במזומן בקופת בית המשפט להבטחת התייצבותו להמשך ההליכים ולריצוי העונש באם יורשע.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ה, 20 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.